

Krisehåndtering af kreditinstitutter – hvad er nyt?

Klar til krisehåndtering – denne gang betaler kreditorerne

I dag har vi regler for krisehåndtering i Danmark og resten af EU, som sikrer, at kriseramte kreditinstitutter kan håndteres uden brug af statsmidler. I stedet er det instituttets egne investorer og kreditorer, der skal betale for krisehåndteringen af instituttet. Det er en helt anden situation end under finanskrisen.

[Læs mere](#)

Mere sandsynligt, at simple kreditorer skal bidrage

Reglerne for krisehåndtering er for nylig blevet revideret. De nye regler medfører en større sandsynlighed for, at simple kreditorer, fx store virksomheder, vil skulle bidrage til håndteringen af et kriseramte kreditinstitut.

[Læs mere](#)

Simple kreditorer skal være forberedte

Der er ikke et særligt beskyttelseshensyn over for de simple kreditorer. Det er vigtigt, at de er opmærksomme på den øgede risiko for, at de skal bidrage til krisehåndteringen, og tager højde for det i deres risikostyring.

[Læs mere](#)

Krisehåndtering af kreditinstitutter – hvor står vi i dag?

Siden finanskrisen er der sket meget i forhold til krisehåndtering af kreditinstitutter. Denne analyse forklarer, hvor vi står i dag – og hvilke opmærksomhedspunkter der er. I analysen fokuseres der på håndteringen af de systemisk vigtige institutter, de såkaldte SIFI'er.

En central lære fra finanskrisen var, at hverken konkurs eller statsmidler er en god måde at håndtere kriseramte kreditinstitutter på. Der manglede derfor et fornuftigt alternativ til disse løsninger. Nogle kreditinstitutter er så store og vigtige for samfundet, at de ikke kan gå konkurs, uden at det får alvorlige konsekvenser for samfundet. Det skyldes, at institutterne udfører samfundskritiske funktioner, som det er nødvendigt at opretholde, så borgerne i samfundet kan låne penge, spare op, foretage betalinger mv. Derfor var den eneste udvej under finanskrisen, at institutterne blev reddet af staten – en såkaldt bail-out. Der var således blevet skabt et system, hvor den finansielle sektor fik gevinsten, når det gik godt, mens det var samfundet og skatteyderne, der stod med regningen, når det gik galt. Dette bånd mellem staten og den finansielle sektor var nødt til at blive brudt. Derfor vedtog EU i 2014 et krisehåndteringsdirektiv for kreditinstitutter, BRRD. I maj 2019 blev en række ændringer til krisehåndteringsdirektivet, BRRD2, vedtaget. Implementeringen af ændringerne trådte i kraft i Danmark den 28. december 2020.

Krisehåndteringsdirektivet sikrer, at myndighederne har de nødvendige værktøjer og beføjelser til at kunne krisehåndtere kreditinstitutter, hvis de kommer i problemer. I Danmark varetages krisehåndteringen af Finansiell Stabilitet og Finanstilsynet – de såkaldte afviklingsmyndigheder.

Krisehåndteringsdirektivet medfører, at i stedet for at et institut enten går konkurs eller bliver reddet af staten, så kan afviklingsmyndighederne nu lade investorerne og kreditorerne tage tabene – en

såkaldt bail-in – samtidig med at instituttets samfundskritiske funktioner videreføres, så den enkelte borger stadig kan foretage sine bankforretninger. Hele ideen er, at når myndighederne har krisehåndteret instituttet, kan det vende tilbage til markedet som levedygtigt institut, *efter* at investorer og kreditorer har taget de tab, der skulle tages. Det hele skal gerne ske i løbet af en enkelt weekend for at undgå væsentlige forstyrrelser for de finansielle markeder og samfundet.

For at sikre, at krisehåndteringen kan gennemføres i praksis, har afviklingsmyndighederne siden indførelsen af krisehåndteringsregimet arbejdet med at udvikle planer for krisehåndtering af de enkelte institutter. I dag er myndighederne således langt bedre rustet til at håndtere en krise i den finansielle sektor, end de var under finanskrisen.

Krisehåndteringsregimet er fortsat i udvikling, og som nævnt er en revision af krisehåndteringsregimet for nylig trådt i kraft i Danmark. Det er vigtigt, at både myndighederne og kreditinstitutterne fortsætter med at forberede sig på en krisesituation og forbedre mulighederne for, at krisehåndteringen kan forløbe på en hurtig, smidig og kontrolleret måde, så væsentlige negative effekter for den finansielle stabilitet og realøkonomien undgås.

Med det reviderede krisehåndteringsregime er der blevet indført en maksimumgrænse for det såkaldte subordinationskrav. Det betyder, at der er begrænsninger for, hvor stor en andel af kravet om nedskrivningseggede passiver, NEP-kravet, myndighederne kan kræve opfyldt med subordinerede forpligtelser¹. Den nye maksimumgrænse for subordinationskravet betyder, at der er større sandsynlighed for, at simple kreditorer vil skulle bidrage til håndteringen af et kriseramte kreditinstitut. Bidrag kan enten ske i form af, at kreditorernes forpligtelser nedskrives, eller at deres forpligtelser konverteres.² Simple kreditorer omfatter bl.a. store

1 En forpligtelse er subordineret, hvis den bærer tab før simple krav.

2 Der er større sandsynlighed for, at de simple kreditorers forpligtelser bliver konverteret, end at de bliver nedskrevet.

virksomheder med indskud over 100.000 euro. De simple kreditorer risikerer nu også at skulle yde bidrag i situationer, der betragtes som almindelige tabsscenerier i et krisehåndteringsperspektiv. Det bør både afviklingsmyndighederne og institutternes kreditorer være opmærksomme på og forberede sig på at kunne håndtere.

Når afviklingsmyndighederne foretager bail-in i en krisesituation, jf. boks 1, har de mulighed for i særlige tilfælde at undtage forpligtelser fra bail-in. Det er vigtigt, at afviklingsmyndighederne er varsomme med at foretage sådanne særundtagelser fra bail-in og på den måde friholde nogle simple kreditorer fra at skulle bidrage til krisehåndteringen. Kun hvis der er et meget tungtvejende hensyn, eksempelvis til den finansielle stabilitet, bør en forpligtelse undtages fra bail-in. Det er en hjørnesteen i krisehåndteringsregimet, at det er instituttets investorer og kreditorer, der skal bære tabene. Derfor bør der kun afviges fra det princip, når det er absolut nødvendigt.

For de danske realkreditinstitutter gælder der nogle særlige regler for krisehåndtering. Disse regler og betydningen af dem behandles ikke i denne analyse.

Kreditorerne skal betale regningen – ikke skatteyderne

Krisehåndteringsregimet har givet afviklingsmyndighederne en række vidtgående beføjelser og værktøjer. De skal gøre myndighederne i stand til at videreføre kreditinstituttets samfundskritiske funktioner i en krisesituation, jf. afviklingsmålene i boks 2. Myndighederne har bl.a. fået beføjelser til at overtage kontrollen med et nødlidende institut, udskifte ledelsen, kræve dele af et institut solgt og suspendere rettigheder i en kontrakt.

Et af de vigtigste værktøjer, myndighederne har fået, er bail-in-værktøjet, jf. boks 1. Bail-in-værktøjet gør det muligt for afviklingsmyndighederne at nedskrive og konvertere et instituts kapital og gæld i en krisesituation. Dermed sikres det, at det er instituttets investorer og kreditorer, der betaler regningen, når instituttet skal krisehåndteres – ikke skatteyderne. Det er et sundt princip, som er med til at sikre, at institutterne har de rette incitamenter til risikostyring

Bail-in betyder nedskrivning og konvertering

Boks 1

Bail-in er et værktøj til krisehåndtering (afviklingsværktøj), som gør det muligt for afviklingsmyndighederne at nedskrive værdien af et instituts kapital og gældsforpligtelser i en situation, hvor instituttet skal krisehåndteres.¹ Dermed kan instituttets tab absorberes. Bail-in-værktøjet gør det også muligt for afviklingsmyndighederne at konvertere et instituts gæld til kapital. På den måde kan instituttet rekapitaliseres, så det igen kan leve op til kapitalkravene og kan sendes tilbage på markedet som levedygtigt institut efter krisehåndtering. Bail-in skal ske i overensstemmelse med kreditorhierarkiet, jf. boks 5. Det betyder, at de kreditorer, der ville få deres penge sidst i konkurs, først bliver udsat for bail-in i en krisesituation.

1. Formelt er det ikke bail-in-værktøjet, der anvendes, når kapitalinstrumenter nedskrives eller konverteres, men i stedet en særskilt beføjelse til at nedskrive og konvertere relevante kapitalinstrumenter. I analysen omtales det dog samlet som bail-in.

og ikke tager overdrevne risici, fordi de forventer at blive reddet af staten.

For at sikre, at institutterne ikke sammensætter deres passiver (kapital og forpligtelser) på en måde, som gør, at bail-in-værktøjet ikke kan anvendes eller bliver mindre effektivt, skal afviklingsmyndighederne fastsætte et såkaldt NEP-krav, jf. boks 3. Formålet med NEP-kravet er således at sikre, at institutterne har tilstrækkeligt med passiver, der er egnede til tabsabsorbering og rekapitalisering i en situation, hvor instituttet skal krisehåndteres. NEP-kravet kan bl.a. opfyldes med kapitalinstrumenter, ikke-foranstillet seniorgæld og almindelig seniorgæld. For at et en forpligtelse kan anvendes til at opfylde NEP-kravet, stilles der bl.a. krav om, at forpligtelsen skal have en restløbetid på mindst 1 år.

Afviklingsmyndighederne skal udarbejde planer for krisehåndteringen af de enkelte institutter, jf. boks 4. I planen skal der fastlægges en foretrukken strategi for krisehåndteringen af instituttet, og det skal sikres, at strategien er troværdig og gennemførlig. Gennemførlighed handler om, at strategien skal kunne udføres i praksis, mens troværdighed handler om, at strategien ikke må have væsentlige negative konsekvenser for den finansielle stabilitet eller realøkonomien. Lovgivningen oplister de elementer, der skal indgå i vurderingen af strategiens troværdighed og gennemførlighed.

Krisehåndtering skal sikre opfyldelse af afviklingsmål

Boks 2

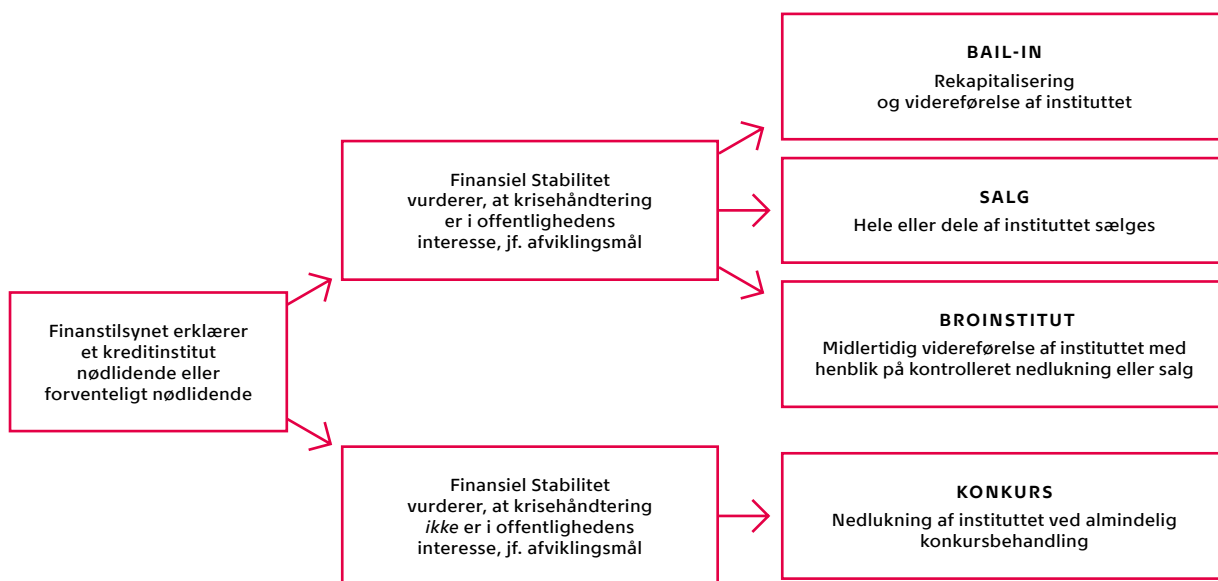
Hvis Finanstilsynet erklærer et institut nødlidende eller forventeligt nødlidende, eksempelvis fordi instituttet bryder sine kapitalkrav, skal Finansiell Stabilitet tage stilling til, om det er i offentlighedens interesse at krisehåndtere instituttet. Det skal dog først undersøges, om der kan findes en privat løsning. Krisehåndtering vil være i offentlighedens interesse, hvis det er nødvendigt for at opfylde et eller flere af de afviklingsmål, som er fastlagt i krisehåndteringsregimet. Afviklingsmålene er at:

- sikre videreførelse af kritiske funktioner, hvis ophør forventes at føre til væsentlige forstyrrelser af realøkonomien eller den finansielle stabilitet
- undgå betydelige negative konsekvenser for den finansielle stabilitet ved at forebygge smitteeffekter og opretholde markedsdisciplin
- beskytte offentlige midler ved at minimere afhængigheden af ekstraordinær offentlig finansiel støtte
- beskytte indskydere og investorer omfattet af indskydergaranti
- beskytte kunders midler og aktiver.

For alle de danske SIFI'er er strategien for krisehåndtering, at hele koncernen skal rekapitaliseres og videreføres, så de samfundskritiske funktioner kan opretholdes.¹ Dette gøres ved brug af bail-in-værktøjet.

For de små og mellemstore institutter i Danmark er det generelt strategien, at Finansiell Stabilitet foretager en såkaldt kontrolleret afvikling.² Det vil sige, at så stor en del af aktiviteterne som muligt bliver solgt, mens den resterende del af instituttet midlertidigt videreføres i regi af Finansiell Stabilitet. Dette gøres ved brug af virksomhedssalgsværktøjet og broinstitutværktøjet.

Hvis ikke krisehåndtering vurderes at være i offentlighedens interesse, skal instituttet tages under konkursbehandling.

1. Jf. Finanstilsynet, *Endelige afviklingsplaner og NEP-krav for systemiske pengeinstitutter*, 28. marts 2018 ([link](#)).

2. Jf. Finanstilsynet, *Afviklingsstrategi og NEP-krav for mindre og mellemstore pengeinstitutter*, 30. oktober 2017 ([link](#)).

NEP-krav under BRRD2

Boks 3

Som en del af krisehåndteringsregimet skal kreditinstitutterne opfylde et krav om nedskrivningsegne passiver, NEP-krav. Formålet med et NEP-krav er at sikre, at institutterne har tilstrækkelige kapitalinstrumenter og gældsforpligtelser, der kan nedskrives og konverteres i en krisesituation med henblik på at absorbere instituttets tab og rekapitalisere instituttet. NEP-kravet indebærer, at en vis andel af institutternes passiver skal bestå af nogle bestemte typer kapitalinstrumenter og gældsforpligtelser. Med BRRD2 er der indført en række ændringer til NEP-kravet. Nogle af ændringerne er af mere teknisk karakter og har derfor ikke betydning for det samlede krav til instituttet.

Tabsabsorberingsbeløb og rekapitaliseringsbeløb

NEP-kravet består af et tabsabsorberingsbeløb og et rekapitaliseringsbeløb, som skal afspejle strategien for krisehåndtering af det enkelte institut. For de systemisk vigtige institutter, SIFI'erne, er strategien for krisehåndtering, at hele koncernen skal rekapitaliseres og videreføres. Tabsabsorberingsbeløbet er det beløb, som instituttet som minimum skal kunne tåle at tabe, mens rekapitaliseringsbeløbet skal sikre, at instituttets kapital kan genoprettes til et niveau, hvor instituttet igen kan opfylde kapitalkravene og bevare tilstrækkelig markedstillid. Det skal sikre, at SIFI-instituttet efter krisehåndtering kan videreføres som levedygtigt.

NEP-kravets tabsabsorberingsbeløb og rekapitaliseringsbeløb fastsættes med udgangspunkt i institutternes kapitalkrav. Kapitalkravene består af solvensbehovet og det kombinerede bufferkrav. For SIFI'erne indgår der i dag tre buffere i det kombinerede bufferkrav: kapitalbevaringsbufferen, SIFI-bufferen og den kontracykliske kapitalbuffer. Alle disse krav beregnes på baggrund af instituttets risikovægtede eksponeringer. Parallelt med solvensbehovet og det kombinerede bufferkrav skal institutterne også opfylde et såkaldt gearingskrav, som beregnes på baggrund af instituttets ikke-risikovægtede eksponeringer.

To NEP-krav

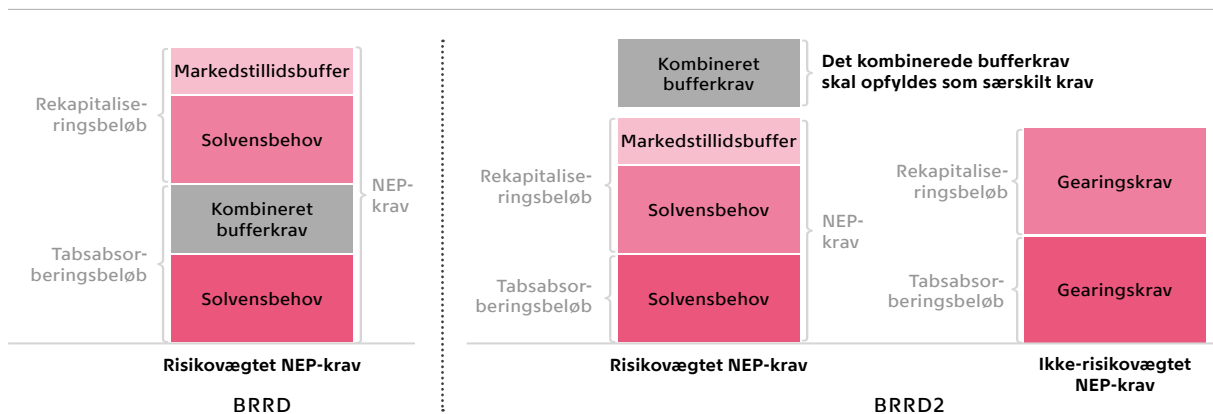
BRRD2 indebærer, at der nu er to NEP-krav. Fremadrettet skal NEP-kravet således fastsættes både som en procentdel af de risikovægtede eksponeringer (det risikovægtede NEP-krav) og som en procentdel af de ikke-risikovægtede eksponeringer (det ikke-risikovægtede NEP-krav). Hidtil har institutterne kun skulle opfylde et risikovægtet NEP-krav. De to NEP-krav afspejler kapitalkravene, hvor der også er både et risikovægtet og et ikke-risikovægtet krav, jf. ovenfor.

For det risikovægtede NEP-krav er udgangspunktet, at tabsabsorberingsbeløbet svarer til solvensbehovet, mens rekapitaliseringsbeløbet svarer til solvensbehovet plus en markedstillidsbuffer. Markedstillidsbufferen opgøres som det kombinerede bufferkrav fratrukket den kontracykliske kapitalbuffer.

For det ikke-risikovægtede NEP-krav er udgangspunktet, at både tabsabsorberingsbeløbet og rekapitaliseringsbeløbet skal svare til gearingskravet. Gearingskravet er 3 pct. af de ikke-risikovægtede eksponeringer.

Det kombinerede bufferkrav skal opfyldes særskilt

Med BRRD2 vil det kombinerede bufferkrav ikke længere indgå i tabsabsorberingsbeløbet for det risikovægtede NEP-krav, som det hidtil har gjort. Det skal i stedet opfyldes som et særskilt krav. De instrumenter, der anvendes til at opfylde det kombinerede bufferkrav, må ikke samtidig anvendes til at opfylde det risikovægtede NEP-krav. NEP-kravet bliver således mindre, men til gengæld skal bufferkravet lægges oven på NEP-kravet. Dermed er det samlede krav til institutterne uændret. Ændringen bidrager til, at det kombinerede bufferkrav kan fungere som tiltænkt, nemlig som en buffer.

1. Jf. Danmarks Nationalbank, Afviklingsstrategi for systemisk vigtige koncerner, *Danmarks Nationalbank Analyse*, nr. 21, 20. november 2017 ([link](#)).

Afviklingsmyndighederne skal udarbejde institutspecifikke planer for krisehåndtering

Boks 4

Krisehåndteringsregimet indebærer, at afviklingsmyndighederne skal udarbejde planer for krisehåndtering af de enkelte institutter (afviklingsplaner). I planerne skal det vurderes, om det er troværdigt at lade instituttet gå konkurs, dvs. om konkurs er en realistisk og holdbar løsning. Hvis konkurs vurderes ikke at være troværdigt, skal afviklingsmyndighederne fastlægge en foretrukken strategi for krisehåndtering af instituttet, som også skal fremgå af planen. Afviklingsmyndighederne skal sikre, at den foretrukne strategi for krisehåndtering er troværdig og gennemførlig. Lovgivningen oplister de elementer, som planerne skal indeholde for at sikre strategiens troværdighed og gennemførlighed.

Der er en lang række forhold, som afviklingsmyndighederne – i samarbejde med institutterne – skal have undersøgt og taget højde for, før krisehåndteringsplanerne lever op til lovgivningens krav. Det drejer sig bl.a. om kortlægning af institutternes struktur og organisering samt identifikation af samfundskritiske funktioner. Det skal sikres, at operationelle ydelser, der understøtter samfundskritiske funktioner, kan videreføres i en krisesituation, og at institutterne kan opretholde adgang til finansielle markedsinfrastrukturer, eksempelvis betalings-systemer. Afviklingsmyndighederne skal desuden sikre, at der i en krisesituation er overblik over instituttets likviditetsbehov og -kilder. Derudover skal både institutter og afviklingsmyndigheder have fastlagt en proces for, hvordan bail-in på instituttets forpligtelser udføres i praksis. Såvel udarbejdelsen af planerne for krisehåndtering som selve håndteringen af en potentiel krisesituation hviler på, at institutterne kan levere det nødvendige datagrundlag. Hvis afviklingsmyndighederne vurderer, at der er hindringer for, at et institut kan krisehåndteres, har myndighederne beføjelser til at fjerne hindringerne.

For grænseoverskridende koncerner oprettes der et såkaldt afviklingskollegie. Kollegiet består af myndigheder fra de forskellige lande, som koncernen har aktiviteter i. Myndighederne i kollegiet skal i fællesskab blive enige om planen for krisehåndtering af koncernen. Derudover skal de i tilfælde af en krisesituation for koncernen sikre koordination på tværs af landegrænserne. De finansielle markeder i EU er i høj grad integreret, og derfor er det vigtigt, at myndighederne i de forskellige EU-lande samarbejder om at håndtere en krisesituation for at undgå smitteeffekter på tværs af landegrænser. De danske SIFI'er Danske Bank og Nordea Kredit er eller indgår i en grænseoverskridende koncern.

Større sandsynlighed for, at simple kreditorer skal bidrage til krisehåndteringen

Med BRRD2 er sandsynligheden for, at simple kreditorer vil skulle bidrage til håndteringen af et kriseramt kreditinstitut, blevet større. Det bør både afviklingsmyndighederne og institutternes kreditorer være opmærksomme på og forberede sig på at kunne håndtere. For de simple kreditorer betyder det, at de bør tage højde for denne risiko i deres risikostyring.

Finanstilsynet har hidtil stillet krav om, at de danske pengeinstitutter skal opfylde hele deres NEP-krav med subordinerede forpligtelser, dvs. forpligtelser der bærer tab før simple krav. Subordinerede forpligtelser omfatter kapitalinstrumenter og ikke-foranstillet seniorgæld, jf. kreditorhierarkiet i boks 5. Simple krav er en klasse i kreditorhierarkiet, som indeholder alle de forpligtelser, der ikke specifikt er omfattet af en af de andre klasser i kreditorhierarkiet. Simple krav omfatter derfor mange forskellige typer forpligtelser, herunder almindelig seniorgæld, indskud fra store virksomheder over 100.000 euro og derivater. I tabsrækkefølgen er simple krav placeret efter de subordinerede forpligtelser, men før de forpligtelser, som lovgiver har besluttet skal have en ekstra beskyttelse, eksempelvis udækkede indskud fra private. Indskud under 100.000 euro er dækket af en indskydergaranti (Garantiformuen) og er derfor altid beskyttet mod bail-in.

Tabsrækkefølgen i pengeinstitutter

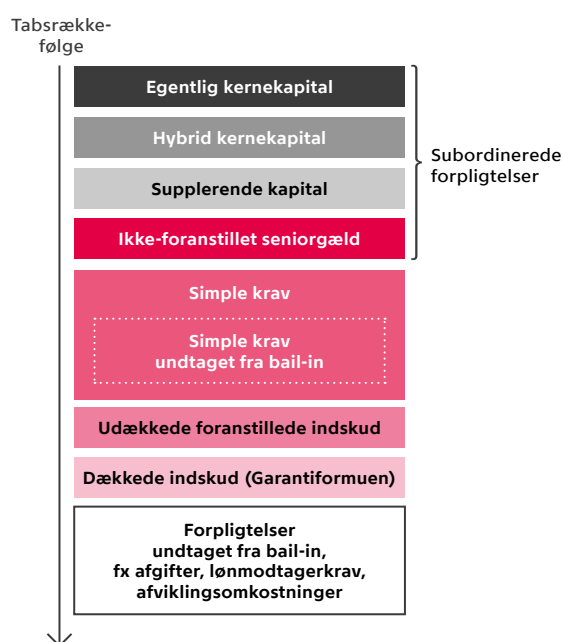
Boks 5

Når der foretages bail-in i et pengeinstitut, skal det ske i overensstemmelse med kreditorhierarkiet. Det betyder, at de forpligtelser, som er dårligst stillet i kreditorhierarkiet, foretages der bail-in på først. Alle forpligtelserne i en kreditorklasse skal være nedskrevet eller konverteret fuldt ud (medmindre de er undtaget fra bail-in), før der foretages bail-in på den næste kreditorklasse (vandfaldsmodel). Er det kun nødvendigt at foretage delvis bail-in på en kreditorklasse, fordeles tabene procentvist ligeligt blandt alle kreditorerne i kreditorklassen. Tabsrækkefølgen er illustreret nedenfor.

Kreditorklassen simple krav omfatter mange forskellige typer forpligtelser, bl.a. almindelig seniorgæld, strukturerede obligationer, derivater, garantier, indskud fra store virksomheder over 100.000 euro og almindelige ubetalte regninger. Simple krav omfatter også en række forpligtelser, som altid er undtaget fra bail-in. Det inkluderer bl.a. forpligtelser over for andre kreditinstitutter med en oprindelig løbetid på mindre end 7 dage og forpligtelser, der er kritiske for den daglige drift. Derudover kan Finansiell Stabilitet i en konkret krisesituation vælge at undtage yderligere forpligtelser fra bail-in, hvis særlige omstændigheder begrundet det, eksempelvis hensynet til stabiliteten i det finansielle system. Vælger Finansiell Stabilitet i særlige tilfælde at undtage visse forpligtelser fra bail-in, er det muligt at lade Afviklingsformuen træde i stedet for de undtagne forpligtelser.

Da bail-in-værktøjet blev indført i EU, blev der gennemført en række justeringer af kreditorhierarkiet. For at beskytte private personer og små og mellemstore virksomheder har deres indskud over 100.000 euro (udækkede foranstillede indskud) fået en bedre placering i kreditorhierarkiet end

simple krav, dvs. de tager tab efter simple krav. Indskud under 100.000 euro er dækket af Garantiformuen, og de har fået en endnu bedre placering i kreditorhierarkiet. Der kan ikke foretages bail-in på dækkede indskud, men i stedet kan Garantiformuen bidrage med et beløb svarende til det beløb, som de dækkede indskud ville være blevet nedskrevet med, hvis de havde været omfattet af bail-in. Garantiformuens bidrag må dog ikke overstige Garantiformuens målniveau.

Med BRRD2 er der indført en maksimumgrænse for subordinationskravet, jf. boks 6. Det betyder, at det ikke længere er muligt for Finanstilsynet at stille et krav om fuld subordination af NEP-kravet for de danske institutter. Fremadrettet vil en del af NEP-kravet således kunne opfyldes med forpligtelser, der indgår i kreditorklassen simple krav. Det betyder, at de simple kreditorer nu skal være forberedte på, at de også kan komme til at yde bidrag i situationer, der betragtes som almindelige tabsscenerier i et krisehåndteringsperspektiv. De kan enten skulle bidrage, ved at deres forpligtelser nedskrives, eller ved at deres forpligtelser konverteres til aktier. Det er dog mest sandsynligt, at deres forpligtelser vil blive konverteret. De simple kreditorer, eksempelvis store virksomheder med indskud over 100.000 euro, bør være opmærksomme på denne risiko og tage højde for den i deres risikostyring.

Der er ikke et særligt beskyttelseshensyn over for de simple kreditorer. Det er således ikke et problem, at de simple kreditorer risikerer at skulle bidrage til håndteringen af et kriseramte kreditinstitut.

Subordination af NEP-kravet er en fordel, fordi det er med til at sikre gennemsigtighed og klare juridiske rammer for institutternes investorer og kreditorer omkring, hvem der skal bære tab hvornår. Derudover gør det krisehåndteringen mere simpel og smidig, hvis der kun skal foretages bail-in på subordinerede forpligtelser. Af disse grunde vurderes det at være hensigtsmæssigt at fastsætte så højt et subordinationskrav som muligt inden for lovgivningens rammer.

Uanset om forpligtelserne til at opfylde NEP-kravet er subordinerede eller ej, vil de dog kunne anvendes

Regler om subordinationskrav i BRRD2

Boks 6

Med BRRD2 er der blevet indført regler om, at en del af NEP-kravet skal opfyldes med forpligtelser, der er subordinerede, dvs. forpligtelser, der bærer tab før simple krav. BRRD2 fastsætter både en minimumgrænse og en maksimumgrænse for subordinationskravet.

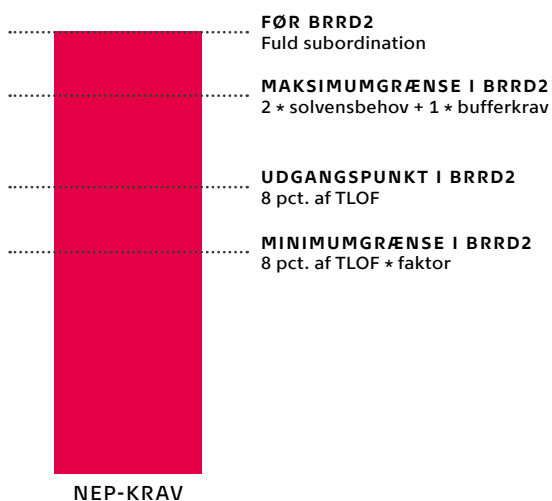
BRRD2 inddeler institutterne i fire størrelseskategorier, og subordinationskravet afhænger af, hvilken kategori instituttet tilhører. For SIFI'er vil subordinationskravet som udgangspunkt skulle udgøre 8 pct. af de samlede forpligtelser og kapitalgrundlag (total liabilities and own funds, TLOF). Subordinationskravet kan fra dette udgangspunkt justeres op til en maksimumgrænse eller ned til en minimumgrænse, hvis en række betingelser er opfyldt.

Maksimumgrænsen er to gange solvensbehovet plus én gang det kombinerede bufferkrav (hvis det er højere end 8 pct. af TLOF). Det maksimale subordinationskrav vedrører både opfyldelse af NEP-kravet og opfyldelse af det kombinerede bufferkrav, som under BRRD2 skal opfyldes som et særskilt krav, jf. boks 3.

Minimumgrænsen for subordinationskravet beregnes på baggrund af en formel, hvor 8 pct. af TLOF ganges med en faktor, som er mindre end én.

Under BRRD var der ingen regler om subordination af NEP-kravet, og det var således op til afviklingsmyndighederne i de enkelte EU-lande at beslutte, hvor stort et subordinationskrav de ville fastsætte. For de danske institutter har Finanstilsynet hidtil stillet krav om fuld subordination af NEP-kravet. Dette er ikke længere muligt, fordi BRRD2 fastsætter en maksimumgrænse for subordinationskravet.

De forskellige subordinationskrav er illustreret i figuren nedenfor.

til at krisehåndtere instituttet. Maksimumgrænsen for subordinationskravet betyder således ikke, at der er færre midler til at krisehåndtere instituttet. Det kan imidlertid betyde, at krisehåndteringen bliver mere kompliceret.

Når afviklingsmyndighederne foretager bail-in i en krisesituation, skal de nedskrive og konvertere forpligtelserne i en kreditorklasse fuldt ud, før de går videre til den næste kreditorklasse (vandfaldsmodel). Hvis det kun er nødvendigt at foretage delvis bail-in på forpligtelserne i en kreditorklasse, skal afviklingsmyndighederne fordele tabene forholdsmæssigt mellem alle kreditorklassens kreditorer. Det gælder både de forpligtelser, der kvalificerer til opfyldelse af NEP-kravet, og de forpligtelser, der ikke gør. Det vil sige, at alle simple kreditorer som udgangspunkt skal nedskrives eller konverteres med samme forholdsmæssige andel (opgjort i procent af forpligtelsen) – uanset om det fx er seniorgæld, indskud fra en stor virksomhed over 100.000 euro eller en ganske almindelig ubetalt regning.

Der er dog visse typer af forpligtelser, som altid er undtaget fra bail-in, jf. boks 5. Derudover giver lovgivningen mulighed for, at afviklingsmyndighederne i særlige tilfælde kan vælge at undtage visse kreditorer fra bail-in, eksempelvis visse af de simple kreditorer, og lade Afviklingsformuen træde i stedet for de undtagne kreditorer, jf. boks 7.

Det er vigtigt, at afviklingsmyndighederne er varsomme med at foretage særundtagelser fra bail-in. Det er en hjørnesten i krisehåndteringsregimet, at det er instituttets investorer og kreditorer, der skal bære tabene. Det er med til at sikre, at institutterne har de rette incitamenter til risikostyring. Desuden er der i lovgivningen allerede taget stilling til, hvilke forpligtelser der som udgangspunkt skal undtages fra bail-in. Ligeledes er der i lovgivningen taget stilling til, hvilke kreditorer der skal gives en særlig beskyttelse – disse har man givet en bedre placering i kreditorhierarkiet. Derfor bør en forpligtelse kun særundtages fra bail-in, hvis der er et meget tungtvejende hensyn, eksempelvis til den finansielle stabilitet.

Afviklingsformuen kan bidrage til krisehåndteringen

Boks 7

Afviklingsformuen er en sektorfinansieret formue, som Finansiell Stabilitet i visse tilfælde kan anvende i forbindelse med krisehåndtering af et nødlidende kreditinstitut. Afviklingsformuen finansieres af årlige bidrag fra institutterne. Målniveauet for Afviklingsformuen er 1 pct. af de dækkede indskud.

Afviklingsformuen kan bruges, hvis det er nødvendigt for at sikre en effektiv krisehåndtering. Den kan bl.a. bruges til at garantere forpligtelser, yde lån til et institut, som krisehåndteres, eller købe aktiver fra instituttet. I forbindelse med bail-in i pengeinstitutter kan Afviklingsformuen desuden bidrage til tabsabsorbering eller rekapitalisering af instituttet, hvis det i særlige tilfælde er nødvendigt at friholde visse kreditorer fra bail-in, eksempelvis visse af de simple kreditorer. Det er dog en forudsætning for brug af Afviklingsformuen i forbindelse med bail-in, at mindst 8 pct. af instituttets samlede passiver allerede er blevet nedskrevet og konverteret. Derudover er der den begrænsning, at Afviklingsformuens bidrag maksimalt må svare til 5 pct. af instituttets samlede passiver.

UDGIVELSER

NYT

Nyt giver et hurtigt og tilgængeligt indblik i en Analyse, et Economic Memo, et Working Paper eller en Rapport fra Nationalbanken. Nyt udkommer løbende.

ANALYSE

Nationalbankens Analyseserie har fokus på økonomiske og finansielle forhold. Nogle af analyserne udkommer med fast frekvens, fx *Udsigter for dansk økonomi* og *Finansiel stabilitet*, der begge udkommer halvårligt. Andre analyser udkommer løbende.

RAPPORT

Nationalbankens Rapportserie er tilbagevendende rapporter og beretninger om Nationalbankens virke. Det er fx *Årsrapport* og *Statens låntagning og gæld*.

ECONOMIC MEMO

Economic Memo er en mellemting mellem en Analyse og et Working Paper og viser ofte forfatterens igangværende analysearbejde. Serien henvender sig primært til fagpersoner. Economic Memo udkommer løbende.

WORKING PAPER

Working Paper præsenterer forskningsarbejde udført af ansatte i Nationalbanken og samarbejdspartnere. Serien henvender sig primært til fagpersoner og folk med interesse for den akademiske tilgang. Working Paper udkommer løbende.

Analysen består af en dansk og engelsk version.
I tilfælde af tvivl om oversættelsens korrekthed gælder den danske version.

DANMARKS NATIONALBANK
LANGELINIE ALLÉ 47
2100 KØBENHAVN Ø
WWW.NATIONALBANKEN.DK

Redaktionen er afsluttet
3. marts 2021

**DANMARKS
NATIONALBANK**

Christine Sif Larsen
Senior Resolution Expert
csla@nationalbanken.dk

Anne Dyrberg Rommer
Head of Resolution
Task Force
ady@nationalbanken.dk
FINANSIEL STABILITET

KONTAKT

Teis Hald Jensen
Kommunikations-
og presserådgiver
tehj@nationalbanken.dk
+45 3363 6066

SEKRETARIAT
OG KOMMUNIKATION